ஆன்மீக சாதனமாகக் கலை

- ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி

மனிதனின் உயர் குறிக்கோள் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதுடன் இறுதிப்பயனாக இறைவனுடன் இரண்டறக் கலத்தலாகிய வீடு பேற்றினை அடைதல் என்று இந்துமதம் கூறுகிறது. எல்லா மதங்களும் இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் அவை கூறும் மார்க்கங்கள், இறுதிப் பயன் பற்றிய கருத்துக்கள் அவரவர் சமய அல்லது தத்துவக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ற வகையில் விளக்கப்படும் நிலையில் சிறிது வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது. வீடுபேறு என்பது வட மொழியில் 'மோட்சம்' என்று இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். இந்துக்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஆன்மாவானது பல்வேறு பிறவிகளுக்குட்படு கிறது. ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் அது செய்த கர்மப் பலன்களுக்கேற்ப பல பிறவிகளுக்குட்படுவ தாகக் கர்மம் மறுபிறப்புக் கோட்பாடு விளக்குகிறது. இத்தகைய வினைக்கீடாகப் பிறவி எடுக்கும் ஆன்மாக்கள், வினைப்பயனை நுகர்ந்து வினையின் நீங்கிய காலை இறைவனை அடைய முடியும் என்பது இந்து மதக் கொள்கை. பல பிறவிகளிலும் வாழ்ந்து அனுபவமும் பக்குவமும் பெற்ற நிலையில் மனம் சிறிது பற்றினின்றும், ஆசைகளின்றும் விடுபட்டு பயன் கருதாச் செயலில் ஈடுபட்டு உள்ளத்தில் உறுதிப்பாடும், இறை நாட்டமும், பக்தியும், ஞானமும் பெற்று மோட்சத்தைப் பெற முயலுகின்றது. மோட்சம் என்பது மீண்டும் பிறக்காத நிலையில் ஆன்மா பரப்பிரமத்துடன் ஒன்றி விடுதலேயாகும். இது பரமுத்தி, சாயுச்சியம் போன்ற பெயர்களினால் அழைக்கப்படும். இதுவே பேரின்பப் பெருநிலையாக உபநிடதம், பகவத் கீதை, பிரமசூத்திரம் போன்ற 'பிரஸ்தானத் திரயங்களிலும்' ஏனைய சைவ வைஷ்ணவ நூல்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. வாழ்வின் இறுதியில் அடையும் பேரின்பப் பெருநிலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதனால் இந்து மதம் மறு உலகச் சமயம் (other worldly religion) என்று சில மேலைத்தேய அறிஞர்களினால் கூறப்பட்டதையும் இங்கு கவனித்தல் வேண்டும்.

இந்து மதக் கோட்பாடுகள் யாவும் மறுமை இன்பத்திற்கு வழியாக இவ்வுலகத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்தலையே கூறுகின்றனவே அன்றி அது மறுமைச் சமயம் அல்ல. எனவே இந்து மதத்தைப் பொறுத்த மட்டில் வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே. இந்துமதக் கோட்பாடுகளில் புருஷார்த்தக் கோட்பாடு இதனை சிறப்பாக விளக்குகிறது. புருஷார்த்தம் என்பது மனித இலட்சியம் என்று பொருள்படும். அவை அறம், பொருள் இன்பம், வீடு என்ற நான்கு உறுதிப் பொருட்கள் ஆகும். நாலாவதாகிய வீட்டினை அடைய வேண்டுமாயின், முதல் மூன்றினையும் ஒருவன் சரியாகப் பின்பற்றவேண்டும். அவற்றை முறையாகப் பின்பற்றவேண்டும். அவற்றை முறையாகப் பின்பற்றுவதானால் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் அதிலும் இல்லறத்தை நல்லறமாக மேற்கொள்ள வேண்டும்.

'அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' என்பது வள்ளுவர் கருத்து. மண்ணில் நல்லவண்ணம் வாழ்தலின் மூலமே ஆன்மீக ஈடேற்றம் கைகூடும். மனித விழுமியங்கள் யாவும் (human values) உலக வாழ்க்கையிற் பின்பற்றப்பட வேண்டியவை. 'பேராசிரியர் ஹிரியண்ணா' இந்துக்களின் கலை அழகியற் கொள்கையானது புருஷார்த்தங்களினை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று கூறுவது (1) குறிப்பிடத்தக்கது. வீடு பேற்றிற்குரிய வழியாகக் கலையும் கலை அனுபவமும் பேசப்படும் நிலையில் இந்துமதம் மக்கள் வாழ்க்கையுடன் ஒட்டிய உயர் மதமாக நிற்கின்றது.

இந்து மதத்தின் பல்வேறு சமயப் பிரிவுகளும், தத்துவக் கோட்பாடுகளும் பல்வேறு மார்க்கங்களைக் கூறினாலும் அவையாவும் இறுதியில் அடையும் பலன் ஒன்றே. அந்த வகையில் கலையும் ஓர் ஆன்மீக சாதனமாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் சார்ந்த கழகத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளின் மூலம் தன் குறிக்கோளை அடைவதுடன், மற்றவர்களும் அதனை அடைவதற்குரிய வழிமுறையை மேற்கொள் கிறான். கலை உருவாக்கச் செயல்முறையும் கலை அனுபவமும் ஆன்மீக சாதனங் களாகின்றன. கலைஞன், கலைப்படைப்பு, பார்வையாளர் அல்லது ரசிகர்கள் என்ற மூன்றும் கலை அனுபவத்துடன் தொடர்புடையவை.

கலைப் படைப்பு (Art work)

மனிதனால் உருவாக்கப்படும் பொருட்கள் யாவும் ஏதோ ஒருவகையில் அவனது தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டவையாக இருந்தாலும் சிலவற்றை உருவாக்கும் போது அவன் அதிக சிரத்தையும், ஆர்வமும், ஈடுபாடும் கொண்டு உருவாக்குகின்றான். அத்தகைய பொருட்கள் ஏனைய பொருட்களில் செய்நேர்த்தியிலோ, வடிவமைப்பிலோ, அழகிலோ வேறுபடுவ தனைக் காணலாம். இத்தகைய பொருட்களைக் கலைப் படைப்புக்களாகக் கொள்ளலாம். இன்றும் சிறப்பாகக் கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம், இசை, நடனம், நாடகம், இலக்கியம் யாவும் மிக நுட்பமாக உருவாக்கப்படும் நிலையில் நுண் கலைகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள்ளும் கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம் போன்றவை காண்பியக் கலைகள் *(Visual Arts)* எனவும் ஏனைய இசை, நடனம், நாடகம் போன்றன அரங்கில் ஆற்றுகை செய்யப் படுவதனால் ஆற்றுகைக் கலைகள் *(Performing Arts)* எனவும், இலக்கியம் மொழியை ஊடகமாகக் கொண்ட *(Verbal Art)* கலை எனவும் கொள்ளலாம். இவற்றை மதச்சார்பான கலைகள் *(Religious Arts)*, மதச்சார்பற்ற கலைகள் *(Secular Arts)* எனவும் பிரிக்கலாம்.

மதச் சார்பான கலைகள் மத வழிபாட்டு முறைகளுடன் தொடர்புடையவை. இந்து மதத்திற் வழிபாட்டு முறைகள் யாவும் திருவுருவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கோயில் வழிபாடாகவே உள்ளது. எனவே கோயில் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, கோயிலை அழகு படுத்தும் ஓவியக்கலை யாவும் சமய சாஸ்திர நூல்கள், சிற்ப சாஸ்திரங்கள், வாஸ்து சாஸ்திரங்கள், புராண இதிகாசங்கள் போன்ற நூல்கள் தரும் ஐதீகம், விதிமுறைகள், லட்சணங் களுக்குட்பட்ட வகையிலேயே உருவாக்கப்படல் வேண்டும் என்பது விதி. அந்த வகையில் கலை நியமங்களுடன் கூடிய சிற்பங்களே வழிபாட்டிற் குரிய மங்கல வடிவங்களாகும், பிரமாணந் தவறியன வழிபாட்டிற்குப் பொருந்தாத அமங்கல வடிவங்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. சுக்கிரநீதிசாரம் எனும் நூல் சிற்ப உருவாக்கம் பற்றிக் கூறும் கருத்து இங்கு மனங்கொள்ளத் தக்கது.

"சகலவிதமான கலை நியமங்களும், சிறப்பாக சிற்ப சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்ட அளவைகளுக்குக் கூடாமலும் குறையாமலும், கூறப்பட்ட லக்ஷண விதிகளின்படி உருவாக்கப்படும் சிற்பங்கள் அல்லது மூர்த்தங்களே மங்களமானவை, அழகானவை, நன்மை விளைவிக்கத்தக்கவை. பிரமாணந் தவறிய அமங்கல வடிவங்கள் வாழ்க்கையையும் செல்வத்தையும் அழித்து அரசு, நாடு மக்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் தன்மை உடையவை. மங்கல மூர்த்தங்கள் வழிபடுவோரினை சுவர்கத்துக்கு இட்டுச் செல்பவை" (2) என்று கூறுகிறது. இதிலிருந்து இந்துமதக் கோட்பாடுகளின் படி ஒரு கலைப் படைப்பு என்பது சிற்ப சாஸ்திரங்கள் கூறும் அளவைப் பிரமாணம், ஆயுதம் போன்ற சகல அம்சங்களையும் கருத்திற் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை என்பது தெளிவாகிறது. கலைப்படைப்புக்களான சிற்பங்களையும் சிற்ப சாஸ்திரங்களையும், கட்டடங்கள் வாஸ்து சாஸ்திர விதிமுறைகளையும் தழுவியவை. இந்துக் கலைமரபின்படி ஓவியம் என்பது விஷ்ணு தர்மோத்திர புராணம், போன்ற நூல்கள் கூறும் ஓவியக் கொள்கையை அடியொற்றித் தீட்டப்பட்ட ஓவியங் களையே குறித்து நிற்கிறது. கலைஞன் தான் நினைத்தவாறு சிற்ப ஓவியங்ளை உருவாக்க முடியாது என்பது தெளிவான கருத்து. அவை சாஸ்திர மானத்திற்குட்பட்டவை என்பது தெளிவு. (3) *(P.125.T.N.I.A).*

இந்துக் கலைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் கலைஞன்

கலையை உருவாக்குபவன் கலைஞன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். தனது கைவினைத் திறன் ஆற்றல் வழியாக கற்பனையும், அழகுணர்வும், சேர்த்து தனது அனுபவத்திற்குப் புதிய வடிவம் கொடுப்பவன் கலைஞன். இந்துக் கோயிற் கட்டடம், சிற்பம் ஓவியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவ்வவற்றிக்குரிய கலை நியமங்களுடனும் கலையைப் படைப்பதனால் அவன் யோகியாகப் போற்றப்படுகிறான். தெய்வ விக்கிரக உருவாக்கம் என்பது தூய உளச் செயற்பாடாகும். இது சித்த சஞ்ஞா எனப்படும்.(4) இந்த அடிப்படையில் இந்துக் கலை மரபு நன்கு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். சிற்பக் கலைஞன் ஒருவன் தெய்வீகச் சிற்பங்களை அமைப்பதற்குத் தகுதி உடையவனாக இருக்க வேண்டும். அவன் பின்பற்ற வேண்டிய நியமங்களுடன் அவனுக்குரிய ஒழுக்கங்களையும் சாஸ்திர

நூல்கள் கூறுகின்றன. அதாவது "மனத்தூய்மை உள்ளவராகவும், தியானம் போன்ற வழிபாட்டு முறைகளில் ஈடுபடுபவராகவும், சாஸ்திர நூல்களைக் கற்றறிந்தவனாகவும் ஏகபத்தினி விரதனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பது சிற்பக் கலை நூல்கள் கூறும் கலைஞனுக்குரிய ஒழுக்கம். மேற்குறிப்பிட்ட தகுதி நிலைப்பாடு உடைய கலைஞனால் மட்டுமே சாஸ்திரங்கள் கூறும் விதிமுறைகளுடன் கூடிய கலைப் படைப்புக்களை உருவாக்க முடியும். கலைஞனானவன் யோகப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு புலனடக்கம், மன ஒருமைப்பாடு, தியானம் போன்றவை கைவரப் பெற்றவனாக இருக்கும் நிலையிற்றான், சிற்ப விக்கிரகங்களுக் குரிய தியானமந்திரங்களை உச்சரித்து அதன் உருவத்தை அகத்தே பதித்து, பதிந்த அவ்வடிவத்திற்கேற்பப் புறத்தே கல்லிலோ, உலோகத்திலோ வடிவம் கொடுக்க முடியும். தியானம் போன்ற யோகப் பயிற்சிகளினால் உள்ளத்தில் ஏற்படும் தடைகளை நீக்கி உள்ளத்தில் உருவத்தைக் காட்சிப்படுத்தி *(Visual Formulation)* இஷ்ட தெய்வ வழிபாட்டின் மூலம் அதனை வடிவமைக்கிறான். உண்மையில் எந்தத் தெய்வத்தை வழிபட்டாலும் அவன் அதுவே ஆகிறான். எந்த விடயத்திலும் உண்மை ஞானம் என்பது வெறும் சாதாரண அவதானிப்புப் பார்வையின் மூலம் *(Pratyaksa)* பெறப்படு வதோ அல்லது மனதிற் பதிவதோ அல்ல. ஆனாற் காண்போனுக்கும் காணப்படும் பொருளுக்கும், அறிவோனுக்கும் அறிப்படு பொருளுக்குமிடையே வேறுபாடற்ற நிலையில் ஏற்படும் ஒருமைப்பாடு யோகப் பயிற்சியின் மூலம் கிட்டுவது. பிருகதாரண்யக உபநிடதம் தான் வேறு என்று நினைப்பவன் வேறெதையும் அறிய மாட்டான் என்று கூறுவது நோக்குதற் குரியது.

சங்கராச்சாரியார் அம்பினை செய்யும் ஒருவன் தன் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் வேளை அதற்கப்பால் எதனையும் காணமாட்டான் என்று கூறுகிறார். இத்தகைய யோக்கிதை, திறன், ஞானம் உடைய ஒருவனே கலைஞனாக இருக்க முடியும்.

இந்து ஐதீகங்களின்படி தெய்வீகக் கலைஞனான *(Supreme Artificer)* விஸ்வ கர்மாவின் ஆளுகைக்கும், கட்டுப்பாட்டிற்கும் உரியவர்களாகக் கலைஞர்கள் உள்ளனர் என்று அறிய முடிகிறது. சிலவேளைகளில் உலகிற் சில குறிப்பட்ட வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்ய விஸ்வர்கள் தானே மனிதக் கலைஞர்கள் வடிவெடுத்து வருவதாகவும் கூறப்படுகிறது. கலைஞர்கள் தம் சிந்தனைத் திறன் மூலம் சுவர்கத்திற்குச் சென்று அங்கு தெய்வத்தைப் பார்த்து அதனை மறு உருவாக்கம் செய்வதாக இந்து மத நூல்கள் கூறுகின்றன. சைவாகமங்கள் கோயிற் கட்டடக் கலையை 'கைலாச பாவனா' எனக் கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கலை உருவாக்கம் என்பது அதனை அறிந்தவனாகிய அவனிடமே நிறைவேற்றப்படுகிறது என ஐதரேயப் பிராமணம் *(VI, 27)* கூறுகிறது. இதனோடு தொடர்புடைய பல பகுதிகள் இருக்கு வேதத்தில் இடம்பெறுகின்றன. கலை உருவாக்கம் என்பது ஆத்ம சம்ஸ்கிருதி *(Integration of the Self)* என்பது இந்துமத நூல்களின் கருத்து. ஏனெனில் சாதாரண புலக்காட்சியின் மூலம் *(Pratyaksa)* கலையை உருவாக்க முடியாது. அக்காட்சி உடைய *(Visual Contemplation)* ஒருவனால் மட்டுமே சிற்பத்திற்கு வேண்டிய லக்ஷணங்களை *(Lineaments)* மனதிற் கொண்டு அதனை உருவாக்க முடியும். எனவே கலைஞன் என்பவன் ஒருகையில் ஒரு யோகியுடன் ஒப்பிடப் படுகிறான். கலைச் செயற்பாடுகள் யாவும் யோகப் பயிற்சிகளின் வெளிப் பாடாகவே கொள்ளப்படுகின்றது. அபிநவகுப்தர் ஒரு கலைஞனை படைப்புக் கடவுளான பிரஜாபதியுடன் ஒப்பிடுகின்றமை இங்கு கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

பார்வையாளர் அல்லது ரசிகர்கள்

ஒரு கலைப்படைப்பை பார்த்து அனுபவித்து ரசிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த பார்வையாளர்களே ரசிகர்கள். இவர்கள் உணர்ச்சியிலும், கற்பனை வளத்திலும் கலைஞனை ஒத்த ஆற்றலுடைய வர்களாக இருப்பதனால் இவர்கள் சஹிருதயர் என்று அழைக்கப்படுவர். ரசிகர்களின் முக்கியமான தகுதிப்பாடு கவியுள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ளல் என்று பேராசிரியர் ஹிரியண்ணா கூறுவது இங்கு அவதானிக்கத் தக்கது. கலை அனுபவம் மனிதப் பண்பாட்டில் தங்கியிருப்பதாகவும், மனிதனது உளப் பக்குவமே கலை அனுபவத்தைப் பெறுவதற்குத் துணையாகிறது. இக்கலை அனுபவமே ரசானுபவம் என்று சிறப்பித்துப் பேசப்படுகின்றது.

அதாவது கலை ரசனையின் மூலம் பெறப்படும் அழகியல் அனுபவமே *(Aesthetic Experience)* ரசானுபவம் எனப்படும். இந்திய அழகியற் சிந்தனை மரபில் காவியங்களின் மூலம் பெறப்படும் ரசானுபவம் சிறப்பித்துப் பேசப்படு கின்றது. பரதர் திருஷ்யகாவியமான நாடகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ரச உற்பத்தி பற்றிப் பேசுகிறார். காவியங்களின் அடிப்படையில் பேசப்பட்ட ரசானுபவம் எந்த ஒரு கலை வடிவத்தின் மூலமாகவும் கிட்டக் கூடியதே. (5) எந்த ஒரு கலையிலும் பார்வையாளர் மனமொற்றி ஈடுபடும் நிலையில் இது பெறப்படுகின்றது.

போஜர் தமது சமராங்கண சூத்திரதாரம் எனும் நூலில் சிற்ப விக்கிரகக் கலை பற்றிய விதிமுறைகள், செய்முறைகளை விளக்குமிடத்து ஒரு கவிதையிலோ, இசையிலோ பெறும் ரசானுபவம் சிற்பங்களில் இருந்தும் பெறத்தக்கது என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஓவிய ரசனை பற்றி சித்திர சூத்திரம் விரித்துக் கூறுகிறது. இவ்வாறு பண்பாட்டின் பிரதான கூறாக விளங்கும் கலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒருவன் பெறும் அனுபவமானது இறை அனுபவத்தைப் பெறுவதற்கு, பிரமானுபவத்தைப் பெறுவதற்குத் துணையா கிறது. எவ்வாறு கர்மம், பக்தி, ஞானம் போன்ற யோக நெறிகளும் ஏனைய மார்க்கங்களும் வீடு பேற்றினை அடைவதற்குத் துணை யாகின்றனவோ அதே போன்று கலைகளும் மோட்ச சாதனமாகின்றன. பௌதிக ரசங்களினூடாக அலௌகீக ரசானுபவத்திற்கு வழி பிறக்கின்றது.

அக்கினி புராணம் 'ரசம்' என்பது பிரமானந்த சொரூபத்தின் வெளிப்பாடு என்று கூறுகிறது. கலை அனுபவப் பயிற்சியானது பிரமாஸ்வாதத் திற்கு வழியாகிறது. உபநிடதங்கள் பிரமமே ரசஸ்வரூபமானது எனக் கூறுகின்றன. (தை11.1.1) தனஞ்சயர் ஆன்மாவின் ஆனந்தானுபவ நிலையே அழகியல் அனுபவம் என்கிறார். இந்து தத்துவங்களைப் பொறுத்த மட்டில் பிரமம் சத் *(Existence)*, சித் *(Consciousness)*, ஆனந்தம் *(Bliss)* என்ற மூன்று இயல்புகளையும் உடையது. ஆனந்தவர்த்தனர் அழகியல் அனுபவம் ஓர் அசாதாரண அனுபவம் என்பதால் அதன் அலௌகீகத் தன்மையை எடுத்துக் கூறுகிறார். கலை அனுபவமான ரசம் இந்து தத்துவங்கள் கூறும் பௌதீக வதீதக் கொள்கையின் அடிப்படையில் பிரமானந்த சகோதர என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. வாழ்க்கை பற்றிய இந்துக்களின் குறிக்கோள் கவிதை, இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம், கட்டடம் என்ற கலைகளினூடாகப் பெறப்படத்தக்கது என்று விவரிக்கும் நிலையில் கலைகளை ஆன்மீக சாதனங்களாக இந்து சமய தத்தவ அழகியல் நூல்கள் கூறுகின்றன.

ரசிகர்களும் சாதகர்களும்

மத வழிபாட்டு முறைகள் யாவும் மனிதன் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி, புலன்களை அடக்கி இறைவடிவத்தை மனதில் நிறுத்தி அமைதியைப் பெறும் வழியாக உள்ளன. உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பு, அலைபாயும் மனம் இவற்றை அடக்குவதற்கு இறைவழிபாடு துணை புரிகிறது. இத்தகைய உயர்ந்த குறிக்கோளை அடைவதற்கு திருவுருவ வழிபாடு கிரியைகள், சடங்குகளை உள்ளடக்கிய கோயில் வழிபாடு உறுதுணையாக உள்ளது. கோயிற் கட்டடங்கள் ஆகம விதிப்படி அமைக்கப் படுவதுடன், உள்ளத்தை ஈர்க்கும் அழகிய கலைக்கூடங்களாகவும் அமைந்துள்ளன. இதே போன்று சிற்ப சாஸ்திர நூல்கள் கூறும் கலை நியமங்களுக்கேற்ப உருவாக்கப்படுவ துடன், ஆடை ஆபரணங்கள், மலர்கள், மலர் மாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அழகு படுத்தப்படுவதனைக் காணலாம். மகோற்சவக் காலங்களிற் சிறப்பாக சாத்துப்படி அலங்காரங்கள் செய்யப்படுவதைக் காணலாம். ஆகமங்கள் தெய்வ விக்கிரகங்களை அலங்கரிக்கும் ஆசாரியர்களை அலங்கரணாசாரியர் என்று அழைக்கின்றன.

வழிபாடு என்பது புறத்தூய்மை, அகத்தூய்மை இரண்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. எவ்வாறு ஒரு ரசிகன் கலைப்படைப்பில் அதன் அழகில் ஈடுபட்டுக் கலை அனுபவத்தைப் பெறுகிறாரோ அதே போன்று ஒரு சாதகன் *(Aspirant)* தெய்வத் திருவுரு வத்தின் அழகில் மனம் லயித்து மன ஒருமைப்பாட்டைப் பெற்று அமைதி அடைகிறான். கலைப்படைப்பில் ஆழ்ந்து ஈடுபடும் பயிற்சியானது மன ஒடுக்கத்திற்கு வழிவகுத்து வழிபாட்டில் இலகுவாக ஈடுபட உதவுகிறது. சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் போன்றன இறைவனை அடைவதற்குரிய வழிகளே. இதே போன்று பக்தியிலும் பல்வேறு வகையுண்டு. ஹிமத் பாகவதம் "சிரவணம் கீர்த்தனம் விஷ்ணோகோஸ் மரணம் பாதசேவனம் அர்ச்சனம், வந்தனம், தாஸ்யம், சகியம், ஆத்ம நிவேதனம்" என்று பக்தியின் ஒன்பது வகையான நிலைகளை எடுத்துக்

கூறுகிறது. படிப்படியாக உள்ளத்தை இறைவனிடம் செலுத்தி இறுதியில் முற்று முழுதாக இறைவனை சரணாகதி அடைதலை இது தெளிவுபடுத்துகிறது. கலை ஈடுபாடு, கலை அனுபவம் என்பது இறைவன் மீது ஆழ் தியானங் கொண்டு ஆன்மீக ஈடேற்றம் பெற உதவுவதனால் கலை அனுபவம் பிரமானந்த சகோதர எனப்படுகிறது.

மேற் கூறப்பட்ட விடயங்களைத் தொகுத்து நோக்கின் கலை அனுபவம் என்பது எவ்வாறு இறை அனுபவத்திற்கு வழியாகிறது என்பது புலப்படும். இரண்டிலும் ஆழ் தியானமே *(Contemplation)* முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்து மத நூல்கள் கலைஞனை ஒரு யோகியுடன் ஒப்பிடுவதும், கலைகளை மோட்ச சாதனமாகக் கூறுவதும் எத்துணை பொருத்தம் என்பது தெளிவாகிறது. கலை ஈடுபாடும், மத வழிபாடும் புலனொடுக்கம், தியானம், ஆழ்நிலைத் தியானத்திற்கு ஒருவனை இட்டுச் செல்வதுடன் தனித்துவமான இன்ப அனுபவத்தைக் கொடுக்கின்றன. இவை இறுதியில் பேரின்பப் பெருநிலை என்று தத்துவ நூல்கள் விளக்கும் வீடு பேற்றினைப் பெறுவதற்கு வழியமைக்கிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

(1) Hiriyanna, Art Experience, p. 2
(2) Coomarswamy A.K., Transformation of Nature in Art, Dover Publications, New York, 1934.
(3) Ibid., p. 125
(4) Ibid., p. 5
(5) Ibid., p. 124

பதவியாவிலுள்ள வீரசாசனம்

இலங்கையிலே இந்து சமயம், கலாசாரம் என்பன தொடர்பான தொல்பொருட் சின்னங்கள் பல பதவியா நகரத்து அழிபாடுகளிலிருந்து கிடைத்துள்ளன. பொலன்னறுவைக்கு வெளியிலுள்ள இடங்களில் அத்தகைய சின்னங்கள் பதவியாவிலிருந்தே மிகக் கூடிய அளவிற் கிடைத்துள்ளன. அவை கோயில்களின் அழிபாடுகள், சிற்பங்கள், கோயில் முத்திரை, சாசனங்கள் என்ற நான்கு வகைகளைச் சேர்ந்தவை. அங்கு எல்லாமாக ஐந்து சிவாலயங்களின் அழிபாடுகள் தொல்பொருள் அகழ்வு ஆய்வுகளின் மூலம் கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் இரண்டின் பெயர்கள் சாசனங்களிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஒன்று இரவிகுலமாணிக்க ஈஸ்வரம் என்னும் முதலாம் சிவாலயம். மற்றையது வலகழி என முன்பு வழங்கிய மூன்றாம் சிவாலயம்.

சைவ சமயம் தொடர்பான பல கற்சிற்பங்களும் பார்வதியின் வெண்கலப் படிமமொன்றும் அகழ்வாய்வுகளின் போது காணப்பட்டன. பொலன்னறுவையிற் போன்று அங்கு பெருமளவிலே படிமங்கள் கிடைக்கவில்லை. பதவியாவிற் கண்டெடுக்கப்பெற்ற வெண்கல முத்திரை இணையிலாச் சிறப்புடையது. அது சிவசின்னங்கள் பொருந்திய கோயில் முத்திரையாகும். அதனைப் போன்ற வேறெந்தச் சின்னமும் இலங்கையிலும் தென்னிந்தியாவிலும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. அதிலே தாமரைப் பீடமொன்றில் அமைத்து கம்பீரமான கோலத்துடன் விளங்கும் நந்தியின் உருவமும் கொற்றக்குடை, சாமரை, பிறை போன்றனவுங் காணப்படுகின்றன. முத்திரை வட்டவடிவமானது. அதன் விழிம்பிலே சமஸ்கிருத மொழியிலே சாசனமொன்று கிரந்த எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எழுத்துகள் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய வரிவடிவ வளர்ச்சியின் அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளன. சாசனத்திலே அந்தணர் வாழும் ஸ்ரீபதி கிராமம் பற்றிச் சொல்லப்படுகின்றது. முத்திரை அங்குள்ள சிவாலயமொன்றுக்கு உரியதென்று கொள்ளலாம்

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்